

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **obec Palkovice**, sídlem Palkovice 267, zastoupené Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem, sídlem J. V. Sládka 35, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, **za účasti**: RenoFarma Beskyd, a.s., sídlem Palkovice 919, Palkovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č. j. MZP/2024/250/2237, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2025, č. j. 25 A 4/2025-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023 vydal závěr zjišťovacího řízení, že záměr osoby zúčastněné na řízení „Modernizace střediska Kunčičky u Bašky“ nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován

podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně jako opomenutý účastník řízení podala odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné, neboť žalobkyně není dotčeným územním samosprávným celkem a nesvědčí jí postavení účastníka řízení. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl shora označeným rozsudkem. Ztotožnil se s žalovaným a na jeho rozhodnutí odkázal. Žalovaný dle krajského soudu postavení žalobkyně v procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí posoudil správně. Z oznámení záměru vypracovaného dle přílohy č. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí plyne pouze jízda některých vozidel ve směru na území žalobkyně, nikoli však přes něj. Doprava ve směru na žalobkyni má být dle prvostupňového rozhodnutí řešena samostatně ve spolupráci s ní, přičemž je možné umístění výhyben na komunikaci. Dle krajského soudu tedy není zamýšleno po realizaci záměru vést dopravu přes území žalobkyně.

[2] Nadto vlivy záměru na zatížení hlukem a zápachem byly hodnoceny komplexně. Pro záměr byla zpracována akustická studie a rozptylová studie. Byly-li vlivy záměru na veřejné zdraví a životní prostředí shledány jako akceptovatelné v lokalitě jeho umístění, pak lze důvodně usuzovat, že se nemohou negativně projevit ani v bezprostředním okolí, např. právě na území žalobkyně. Tvrzené překročení emisních a imisních limitů již dnes a jejich zhoršení vlivem záměru žalobkyně nepodložila.

[3] Krajský soud se dále neztotožnil ani s názorem žalobkyně o zjevnosti dotčení již z pouhého pohledu na mapu a nepovažoval za důvodný požadavek zveřejnit informace o záměru na úřední desce žalobkyně. Informace byla zveřejněna na úřední desce krajského úřadu a na jeho internetových stránkách a informace o záměru byly zveřejněny i v Informačním systému EIA, dotčená veřejnost tedy měla objektivně možnost se o záměru dozvědět a seznámit se s ním. Žalovaný dle krajského soudu postupoval správně, dospěl-li k závěru, že žalobkyně není opomenutým dotčeným územním samosprávným celkem, a zamítl-li na tomto podkladu její odvolání jako nepřipustné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[5] Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil právní otázku dotčení stěžovatelky jakožto územního samosprávného celku. Přestože žalovaný ve svém rozhodnutí tvrdí pouhé směřování dopravy, z oznámení záměru je zjevná jízda těžké techniky ve směru na území stěžovatelky, přičemž trasa zahrnuje komunikace na jejím území a počet průjezdů vzroste z dnešních 50 na 236 denně. Tvrzení o nedotčení stěžovatelky pomíjí realitu dopadů provozu, který by byl po výstavbě záměru ve zvýšené míře jistý. Takové posouzení porušuje zásadu materiální pravdy a právo na účast dotčené obce.

[6] Rozhodnutí žalovaného a napadený rozsudek jsou navíc nepřezkoumatelné, neboť v nich chybí relevantní úvaha o dopadu dopravy na obec, ačkoli je výslovně popsána ve spise, a rozhodnutí žalovaného se bez dalšího odvolává na předešlé odvolací řízení obce Baška, aniž by jakkoli vypořádalo konkrétní námitky uplatněné stěžovatelkou, které nezákonným postupem žalovaného nebylo umožněno ani vyvěsit oznámení záměru na svoji úřední desku.

pokračování

[7] Správní orgány a krajský soud stěžovatelce neumožnily vykonávat právo na samosprávu a účast ve správním řízení, ačkoli se podle skutkového stavu zcela jednoznačně jednalo o bezprostředně dotčené území. Zatížily své rozhodnutí zásadními vadami právního posouzení účastenství. Jde přitom především o ochranu ústavně zaručeného práva obce na účast ve správním řízení, které má přímý dopad na její území, obyvatelstvo i životní prostředí.

[8] Dle **žalovaného** je stěžovatelka v oznámení záměru uvedena výhradně za účelem směřování dopravních tras. Její úvaha týkající se nárůstu dopravy přes její část je mylná. V žádném z podkladů není uvedeno, že by přes stěžovatelčino území měla vozidla projíždět. Jedná se o pohyb zemědělské techniky sloužící obhospodařování pozemků a dále dopravu na obslužné komunikaci s výjezdem na silnici I/56, aniž by vozidla vjela na stěžovatelčino území.

[9] Žalovaný vycházel z oznámení záměru a jeho příloh, zejména z rozptylové studie a hlukové studie. Pokud byly vlivy záměru shledány jako akceptovatelné v lokalitě umístění záměru, je zjevné, že se nemohou projevit ani v jeho bezprostředním okolí. Žalovaný proto trvá na tom, že stěžovatelka není dotčeným územním samosprávným celkem, neboť nedojde k závažnému ovlivnění životního prostředí a obyvatelstva.

[10] S možným vlivem dopravní zátěže se žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí. Ke stěžovatelčiným námitkám se nevyjádřil, neboť její odvolání shledal nepřipustným. V souladu s § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zkoumal, zda nejsou dány důvody pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Takové skutečnosti neshledal. Prvostupňové rozhodnutí nadto bylo přezkoumáno v rámci odvolacího řízení obce Baška, jehož závěr potvrdil Krajský soud v Ostravě.

[11] **Osoba zúčastněná na řízení** se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, potažmo rozhodnutí žalovaného. Úvaha o dopadu dopravy na stěžovatelčino území tvoří významnou část argumentace o nepřipustnosti stěžovatelčina odvolání (s. 2 až 3 rozhodnutí žalovaného, bod 11 napadeného rozsudku). Nelze se tudíž ztotožnit se stěžovatelkou, že žalovaný ani krajský soud žádnou relevantní úvahu neuvedli. Nevypořádání stěžovatelčiných odvolacích námitek pak přímo souvisí se závěrem žalovaného o nepřipustnosti jejího odvolání. Je-li odvolání nepřipustné, správní orgán vznesené námitky nevypořádává (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 61/2014-34, bod 16), nezpůsobuje to však nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Totéž platí pro rozsudek krajského soudu, ztotožnil-li se se závěrem

o nepřípustnosti odvolání. Dále se proto Nejvyšší správní soud zabýval zákonností tohoto závěru žalovaného potvrzeného krajským soudem.

[14] K tomu předně podotýká, že zjišťovací řízení není správním řízením. Prvním úkonem v řízení je v případě negativního závěru zjišťovacího řízení až rozhodnutí podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Do té doby se ustanovení správního řádu o správním řízení nepoužijí a úkony prováděné příslušným úřadem ve zjišťovacím řízení je třeba považovat za faktické postupy upravené zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 8 As 21/2018-66, bod 23). Prostředkem nápravy případných pochybení ve zjišťovacím řízení je podání odvolání proti výslednému rozhodnutí.

[15] Právo podat odvolání proti rozhodnutí o tom, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, má oznamovatel, dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky (§ 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí).

[16] Stěžejní proto je, zda je stěžovatelka ve vztahu k záměru osoby zúčastněné na řízení dotčeným územním samosprávným celkem.

[17] Dotčeným územním samosprávným celkem se pro účely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí rozumí územní samosprávný celek, jehož správní obvod alespoň zčásti tvoří dotčené území [§ 3 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí], přičemž dotčeným územím se rozumí území, jehož životní prostředí a obyvatelstvo by mohlo být závažně ovlivněno provedením záměru nebo koncepce [§ 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí]. Výčet dotčených územně samosprávných celků je přitom jednou z náležitostí oznámení záměru (§ 6 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve spojení s jeho přílohou č. 3).

[18] V oznámení záměru v nyní projednávané věci jsou za dotčené územně samosprávné celky označen Moravskoslezský kraj a obec Baška, přičemž ovlivnění jiných správních území se nepředpokládá (s. 29 oznámení záměru). Stěžovatelka své dotčení v kasační stížnosti spojuje s navýšením počtu průjezdu těžké techniky, konkrétně na pozemcích v k. ú. Palkovice, parc. č. 361/2, 361/3, 441/1, 1255/2, 1255/5 a 2402/1. Počet průjezdů dle stěžovatelky naroste ze současných 50 na 236 denně.

[19] Dle záměru byl provoz na účelové komunikaci od bioplynové stanice nacházející se v areálu směrem na západ v roce 2021 posouzen na 50 těžkých nákladních vozidel za den (s. 37 oznámení záměru). Nyní záměr v otázce rozdělení vnější dopravy počítá v dopravní trase po účelové komunikaci směrem na stěžovatelčino území s průjezdem těžkých nákladních vozidel a traktoru v době silážování v počtu 236 za jeden den (s. 39 oznámení záměru). K tomu je na téže straně oznámení záměru připojeno schéma dopravního napojení zobrazující mimo jiné pozemní komunikaci vedenou ve směru na stěžovatelčino území (na západ až severozápad od areálu) a označenou textem „Směr Palkovice“. Z textu oznámení vyplývá, že se má jednat o dopravu na přilehlé zemědělské pozemky při jejich obhospodařování a zpět do areálu, zejména v době silážování.

[20] Oznámení záměru tak na několika místech uvedených již krajským soudem (bod 11 napadeného rozsudku) poukazuje na stěžovatelku pouze ve vztahu k směřování trasy. Žalovaný i krajský soud vycházeli z toho, že z oznámení záměru neplyne, že budou vozidla

pokračování

předpokládaná záměrem jezdit přes stěžovatelčino území a kolik jich případně bude. Mimo jiné i z této skutečnosti vyvodili závěr o nedotčení stěžovatelky.

[21] Neplyne-li z oznámení záměru, zda jeho provedením bude ovlivněno životní prostředí a obyvatelstvo jiného území, nelze z toho bez dalšího usuzovat na absenci takového vlivu. Takový postup by mohl vést k účelovému vynechávání dotčených území z oznámení záměru. Stěžovatelka však neuvádí žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly správnost či úplnost údajů o dopravě a zátěži z ní uvedených v oznámení záměru, např. ve smyslu zásahu dopravních tras při provozu záměru na stěžovatelčino území.

[22] Zároveň je nutno zdůraznit, že zákon o posuzování vlivů na životní prostředí v definici dotčeného území počítá se *závažným* vlivem na životní prostředí a obyvatelstvo daného území, nikoli vlivem jakýmkoli. V tomto kontextu Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než souhlasit s krajským soudem. Byť se obdobně jako žalovaný závažností vlivu explicitně nezabýval (neboť jeho existenci v projednávané věci neshledal), vliv záměru na stěžovatelčino území vyloučil mimo jiné s poukazem na akustickou studii, z níž plyne *významná podlimitnost* záměru z pohledu hygienických limitů ve vztahu k vlivům dopravy, a rozptylovou studii podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, z níž plyne *velmi malý vliv* nárůstu silniční dopravy po realizaci záměru na stávající imisní situaci v lokalitě obce /Baška – část Kunčičky u Bašky a okolí. Akustická studie se zabývala blízkým okolím záměru a rozptylová studie zmiňuje „okolí“ obce Baška – část Kunčičky u Bašky vč. účelové komunikace ve směru na stěžovatelčino území. Stěžovatelka uvedené závěry o souladu záměru s právními předpisy relevantně nezpochybnila.

[23] Rovněž Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatelka není dotčeným územně samosprávným celkem ve smyslu § 3 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť životní prostředí a obyvatelstvo na jejím území nemůže být *závažně* ovlivněno provedením záměru. Z téhož důvodu považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné také stěžovatelčiny námitky porušení práva na spravedlivý proces, samosprávu a účast ve správním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1, 5 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, při níž by jí vznikly náklady, a netvrdila ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí bylo na místě přiznat náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. října 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu